

DE BOUWSTENEN VAN HET HEELAL

9 september 1966

Goedenavond vrienden.

Bij het begin van onze bijeenkomst wil ik u er nogmaals aan herinneren, dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn. Denk dus zelf na. Wat ons onderwerp van heden betreft, daarover kan men natuurlijk wel enkele jaren lang praten en denken. Het is daarom mijn bedoeling u een inleiding daarop te geven die populair blijft, informatief is en gelijktijdig aantoont wat zou kunnen worden verstaan onder

DE BOUWSTENEN VAN HET HEELAL

In kringen als deze spreekt men graag over materialisatie en dematerialisatie. Men ziet dit (over het algemeen tenminste) als een paranormaal verschijnsel, dat mogelijk wel of niet werkelijk zal kunnen bestaan. In de natuurkunde komen wij dit verschijnsel echter tegen. Wanneer een proton op een elektron valt (dit zijn zeer kleine deeltjes) verdwijnen zij en blijft iets over dat energie is. Omgekeerd geldt: indien wij een gammastraling van behoorlijke hardheid hebben, rond 16,1 MeV (dat zijn massa-eenheden gedeeld door 1000) ontstaat opeens een proton en een electron, terwijl de kracht, de energie van de straal opeens verdwijnt. Waarmede wij alvast een punt hebben aangeroerd, dat van het grootste belang is: materie kan ontstaan uit energie, materie kan ook overgaan in energie!

Ik meen dat wij, wanneer wij willen begrijpen hoe het heelal mogelijk in elkaar zit, daarmee steeds rekening zullen moeten houden. In de natuurwetenschappen kennen wij meer van die eigenaardige dingen. Zo kennen wij daar de zogenaamde quanten. Dit zijn minuscule eenheden, die geen eigen massa bezitten en geen eigen energie kennen, maar toch nog voor de mens kenbaar bestaan. Wanneer je deze quanten nu beziet blijkt dat zij, naargelang het onderzoek dat men doet en dus de wijze waarop zij bezien worden, zich kunnen tonen als golven, een golving in een stralingsveld dus, terwijl zij zich op een ander ogenblik voor kunnen doen als materie.

Ook dit is nogal vreemd, maar wij kunnen toch zeggen: er zijn in de schepping waarden of deeltjes bekend, waarvan proefondervindelijk is aangetoond dat, afhankelijk van de wijze waarop wij ze bezien, optreden als een vorm van energie, dan wel als een vorm van materie. U vindt dit waarschijnlijk veel te ingewikkeld, tenzij u thuis bent in deze materie. In dat geval zal het u alles eerder te eenvoudig voorkomen. Wij moeten echter proberen begrijpelijk te blijven voor een ieder en toch gelijktijdig beginnen iets van de oerwaarden van materie en van het Al duidelijk te maken.

Indien wij spreken over het Al, is de eerste en belangrijkste vaststelling dat er iets, een uiting, is. Maar wie van u kan zeggen wat er nu precies is? U ziet vormen. Voor u bestaat het uit planeten, sterren, sterrensystemen, melkwegstelsels, sterrenniveaus. Dit zijn echter verschijningsvormen, die de oerwaarden, de bouwstenen wel omvatten, maar het nog niet mogelijk maken de betekenis of eigenschappen van mogelijke bouwstenen te overzien. Wil men iets verder doordringen in de werkelijke gaardheid van de materie, dan zal men zich moeten wenden tot het atoom.

Nemen wij als eenvoudigste voorbeeld een atoom van waterstof. De kern is een proton (een positief geladen deeltje) terwijl zich in een baan daaromheen een electron beweegt. Het electron is een negatief geladen deeltje. De massa van deze beiden verschilt wel, maar indien wij daarmee geen rekening houden, hebben wij hier een beeld van het meest eenvoudige atoom dat er bestaat. Wij voegen nu bij de kern een neutron. Wij maken het atoom dus iets zwaarder. De kern bestaat nu uit een proton en een neutron. In een baan

daaromheen loopt nog steeds dat ene elektron. Nu blijkt, dat wij nog steeds met de zelfde stof te maken hebben. Het enige verschil is in de eigenschappen. Deze veranderen, niet alleen, omdat de kern wat zwaarder is geworden, maar ook doordat de baan van het elektron iets verandert: zij wordt iets wijder en sneller. Wij spreken in dit geval van deuterium. Wij kunnen zelfs de kern nog iets zwaarder maken door er nog een neutron aan toe te voegen en hebben dan te maken met tritium, wat zo iets is als zeer zwaar waterstof. Het is dus mogelijk de zwaarte van een kern en de omloop, baan en tijd van de elektronen daaromheen te wijzigen, zonder dat het element van waarde verandert. Wel worden reacties en eigenschappen ten aanzien van de omgeving kennelijk mede door kerngewicht en omlooptijd bepaald. Verder blijkt het voor de reactie op de omgeving zelfs van belang te zijn, in welke richting en onder welke baanhoek de elektronen zich om de kern bewegen.

Voor de mens nu lijkt mij de reactie op de buitenwereld, dus het effect, de beste, ja misschien haast enige mogelijkheid, om de waarde van alles wat kenbaar is, te bepalen. Wij kunnen niets definitief in eigen waarde bepalen. Wat wij kunnen bepalen als mens of geest, is slechts de onderlinge reactie van de verschillende verschijningsvormen. Al kent men ook alle kleinste deeltjes (en dit is nog niet het geval) dan zal men daarmee nog geen beeld hebben van de bouwstenen van het Al, maar slechts van de vormen waarover die bouwstenen op kunnen treden.

Hierbij bedenk ik dat wij niet alleen maar met kleinste deeltjes te maken hebben, wanneer wij de verschijningsvorm van de basiswaarden bezien. In vele gevallen zeker blijkt er sprake te zijn van grondpatronen. Ik denk hierbij aan kristallen als voorbeeld. Indien u als het gemakkelijkste voorstelbaar en bekend een sneeuwvlok beziet, zult u opmerken, dat de schijnbaar verschillende patronen allen uit gelijke deeltjes zijn opgebouwd, terwijl in alle opbouw een zekere symmetrie heerst, gebaseerd op 4 elkander snijdende lijnen. Kijk eens naar een suikerkorrel, vergelijk dit eens met een korrel zout. Het zal u blijken, dat deze stoffen elk een vaste basisvorm hebben, die van de basisvorm van een andere stof afwijkt.

Enige variatie en onvolmaaktheid van deze vormen is natuurlijk wel te vinden, maar de afwijking is nimmer zo groot, dat een algehele gelijkenis met een kristal van een andere stof ontstaat. Beziet men de eigen structuur van de kristallen meer nauwkeurig, dan blijkt dit laatste zelfs in nog veel mindere mate het geval te zijn, daar niet alleen vormen maar zelfs vormverhoudingen (lengte, breedte en diepte ten aanzien van elkander) van element tot element vast blijken te staan.

Er bestaat dus een matrix, een grondvorm, die de geaardheid van atomen en samen gevoegde atomen of moleculen zowel in vorm als eigenschappen vastlegt. En waar komt deze vandaan? Is deze grondwaarde bijvoorbeeld inherent aan de samenstelling van de molecuul of de structuur van het atoom? Het schijnt zo, maar bewijsbaar is dit nog niet. Wanneer wij aannemen dat een bepaalde structuur van een atoom ook een bepaalde kristalvorm ten gevolge heeft, nemen wij heel wat aan. Wij nemen niet alleen aan dat de materie in bepaalde samenstelling bepaalde eigenschappen heeft, maar ook nog dat onder deze eigenschappen de vorm en vormingsmogelijkheden ten aanzien van de wereld een grote rol kan spelen. Wij nemen dan immers aan, dat elke uiting van een bepaalde samenstelling van kleinste delen plaats zal vinden binnen het kader van een vaststaande structuur en afwijkingen daarvan niet mogelijk zijn, ofschoon de vorm tijdelijk teloor kan gaan.

Er is echter niets in de materie te vinden, wat mijns inziens aansprakelijk gesteld kan worden voor het ontstaan van de kristalvorm. Wij weten hoe deze vorm ontstaat, maar zijn niet in staat te verklaren, waarom die vorm nu juist zó moet zijn als zij volgens de feiten steeds weer is. Men kan ten hoogste constateren: het is nu eenmaal zo. Nu stel ik: Er zijn grondvormen aanwezig van niet materiële geaardheid, die alle vorming van materie bepalen aan de hand van de in deze materie tot uiting komende energieën. Grondvormen, die in het wezen der energie liggen bijvoorbeeld. Daar het bestaan van dergelijke

grondvormen aanvaardbaar is, maar deze vormen of invloeden zelf niet zichtbaar, kenbaar of meetbaar zijn op het ogenblik (ofschoon zij wel voor de vorm en het wezen der materie medebepalend zijn) zeg ik nu eenvoudig: dit is geest.

Dan kan ik zeggen: de bouwstenen van het Al zijn zekerlijk een samenwerking tussen een bepaalde grondvorm van energie en de kleinste delen. Daar ik in het begin van mijn inleiding reeds opmerkte, dat energie en materie in elkander over kunnen gaan en aldus als het ware uitwisselbaar zijn onder bepaalde omstandigheden, kan ik nog een stap verder gaan en zeggen: geest en materie zijn onderling verwisselbaar! En hiermede begint het zelfs voor degenen onder u, die alleen in geestelijke problemen geïnteresseerd zijn, werkelijk interessant te worden. U bent hier in de materie. Uw lichaam is opgebouwd uit allerhande atomen, die optreden in verschillende vormen en waarden als resultaat van het zich daartussen afspelende spel van krachten. Door deze combinatie van kleinste delen in atomen, moleculen en uiteindelijk cellen met verschillende eigenschappen, bent u zichzelf, u heeft capaciteiten en eigenschappen. Toch kunnen wij niet al deze waarden en eigenschappen zonder meer en alleen aan de materiële delen in een bepaalde samenstelling toeschrijven. Hun aanwezigheid alleen betekent bijvoorbeeld nog geen leven.

Ik stel daarom, dat er wederom een matrix, een moedervorm, aanwezig moet zijn, die echter niet materieel kan zijn. Laten wij haar dan de menselijke ziel en haar vorm van verschijning de menselijke geest noemen. U zult begrijpen, dat de mens, evenals al het andere in het Al, uiteindelijk uit eenzelfde en beperkte reeks van kleinste delen is opgebouwd. Daar echter de vorm, waarin zij binnen ons tot een soort samenwerking komen, voor alle uitingen en uitingsmogelijkheden bepalend lijkt te zijn, kunnen we wel stoutmoedig worden en zeggen:

"Alles wat vorm heeft (dat wil zeggen een aan het wezen eigen vorm, die niet door stoffelijke krachten of invloeden op aarde is ontstaan) moet eveneens een geest bezitten. Dan moet de materie een geest hebben, dan moet elk element een eigen geest als basis voor de materiële verschijning kennen."

Wanneer wij met moleculen te maken krijgen, bijvoorbeeld sulfer, zal er dus niet alleen sprake zijn van het element sulfer, maar ook van de geest sulfer. Bij een samengestelde stof, (een molecuul dat bijvoorbeeld bestaat uit meerdere elementen in vaste binding) moet dan gesproken worden over een interactie van elementgeesten, die een nieuwe en eigen persoonlijkheid, een nieuwe geest, tot stand doen komen. Voor alle primaire waarden op aarde, hoe complex ook, bestaat een grondpatroon dat zelf niet stoffelijk is en alle bindingen en verschijningsvormen van kleinste delen binnen dit verband in mogelijkheden bepaalt en beperkt.

Stel ik dat dit altijd en te allen tijde het geval zal zijn, dan kom ik vanzelf tot een these: Energie kan, wanneer zij voldoende hardheid (snelheid) bereikt, overgaan in materie. Daar dit 'materie-woorden' bepaald wordt, niet alleen door het aanwezig zijn van de kracht, maar door haar snelheid (de verplaatsing van de kenbaarheid van deze energie ten aanzien van andere energieën) kan worden gezegd: Wil (desnoods Goddelijke wil) = beweging = creatie.

De schepping is een energie, die door de wil in beweging komt en zo verschillende versnellingen ten aanzien van omringende energieën of toestanden kent.

Ik besef wel dat hiermede nog zeer vele andere dingen verbonden zijn, zodat hierover veel gezegd en zelfs gestreden kan worden. Voor mijn doel is dit echter in verband met het voorgaande voldoende. Want met deze grondstelling kunnen wij nu verder gaan en zeggen: overal waar de geest voldoende wil, dat wil zeggen voldoende hardheid, sterkte, beweging van energie ten aanzien van de omgeving bereikt, zal zij resulteren in een verstoffelijking, die in hoeveelheid zal beantwoorden aan de energetische mogelijkheden en in eigenschappen een weergave zal zijn van de grondvorm, die de wil of energie bezat

in vergelijking tot het omringende Al. Scheppen is een goddelijke functie omdat de schepping zelf alleen kan worden voortgebracht door een zo grote, zo sterke persoonlijkheid of op zijn minst door een zo grote wil, dat de inertie van het potente Al, dat vanuit menselijk standpunt een ledig niet is, doorbroken wordt en de algehele rust kan worden omgezet in beweging.

Maar, daar in het klein hetzelfde denkbaar is en gebeuren kan, mogen wij ook zeggen: ofschoon de algehele schepping een goddelijke is, daar zij energieën omvat welke buiten ons voorstellingsvermogen liggen, zo is toch aannemelijk, dat mens en geest met de hen eigen energieën creatief op kunnen treden. Dan is het gehele Al het resultaat van de energie (die men ook wel gedachte kan noemen) plus de beweging (die wij wil kunnen noemen), daar zij de gedachte van besef of potentie kan maken tot kenbare waarde, beweging, actie. Gedachte plus wil vormen een vermogen dat, ongeacht de bron, oorzaak of wijze van optreden, bij voldoende intensiteit van gedachte en wil, kunnen worden tot creatie.

Wat een tweede en mijns inziens eveneens zeer belangrijk punt is. Ik begrijp heel goed, dat wij er hiermede niet zijn. Ik heb immers zoeven beweerd, dat voor elk element en vele andere dingen ergens een matrix, een grondvorm zal bestaan. Maar hier kan ik weer een beroep doen op de natuurkunde, waarin immers bewezen kan worden dat bepaalde energieën, die niet stoffelijk kenbaar zijn, toch in de omringende materie een kenbaar verschijnsel, een vorm of een beweging kunnen veroorzaken. Optredende vormen zijn hierbij niets meer of minder dan een weergave van de ontmoeting van de energie en de interne materie. Verder kan ik bewijzen, dat het bestaan van een kracht of stroming tot gevolg kan hebben, dat deze alleen door het bestaan van die kracht of stroming, bepaalde secundaire energieën tot stand brengt, die in eigenschap en werking sterk van de originierende energie of stroming af kunnen wijken.

Voorbeeld voor dit alles? Ik heb een magneet. Daarin berust een bepaalde vorm van (gerichte) energie. De magneet kan hierdoor een bepaalde uitwerking hebben op bijvoorbeeld ijzerpoeder, dat ertoe bewogen wordt een zichtbare weergave van het krachtlijnenstelsel te vormen. Andere stoffen echter zullen minder of helemaal niet reageren op de magneet. Met bijvoorbeeld geluid en fijn zand op een metalen of glazen plaat kan ik eveneens duidelijk maken dat het op zich inerte zand, beroerd door de energie (van het geluid), bepaalde patronen zal gaan vormen en zich daartoe zal bewegen, ofschoon de energie die in het zand kenbaar wordt door dit zich verplaatsen wel van heel andere aard is dan de energie, die deze verplaatsingen origineerde en daarmee slechts een indirecte samenhang vertoont, namelijk in de uiteindelijk bereikte ruststand.

Laat mij nu eens zeggen: de goddelijke energie gaat door het totaal der (inerte) goddelijke mogelijkheden. Mogelijk is de primaire gedachte van de Schepper zelfs eenzijdig. Zij kan bijvoorbeeld alleen de wil tot bestaan omvatten. Maar de wil tot bestaan, geuit in het inerte zijn (dat misschien weer God zelf is) zal resulteren in het tot stand komen van een aantal grondpatronen, welke elk voor zich bepalend zullen zijn voor de wijze, waarop bepaalde samenstellingen en uitingen van energie zich zullen gedragen. Daarmede heb ik duidelijk gemaakt dat wij, zelfs op grond van de natuurkunde, het denkbeeld van een goddelijke werkelijkheid en de daaromheen liggende oervormen in een spiegelwereld, wel kunnen aanvaarden, ook al mogen wij deze stelling natuurlijk niet bewezen achten. Wat meer is: wij kunnen aan de hand van de natuurkunde eveneens duidelijk maken, vooral door gedrag van kleinste delen als bijvoorbeeld een neutrino in de fotokamer, dat gaan en vergaan geen ontstaan en ondergaan betekenen in wezen, maar slechts in vorm, daar ondergaan en ontstaan slechts berusten op het aanvaarden of verwisselen van een concrete vorm (materieel dus) naar een potentiële vorm of energie.

Wij kunnen verder duidelijk maken dat, wanneer eenmaal een bepaalde vorm ontstaan is, alleen reeds door het feit dat zij vorm heeft, dan ook gebonden zal zijn aan een bepaald gedragspatroon. De mensen komen vaak aandragen met het denkbeeld der

voorbesteding. Deze is in zekere zin wel degelijk aanwezig. Op het ogenblik dat iets geschapen is en vanuit het niet (de inertie van het zijnde) wordt tot actie en vandaar tot vorm, zullen daarin bepaalde waarden vooropgezet zijn en ook in de vorm en haar mogelijkheden vastgelegd worden. Wanneer u leeft als mens, bent u gebonden aan de menselijke capaciteiten, zoals een energie, die toevallig wordt tot een atoom van een bepaalde stof, ook daardoor gebonden is aan een bepaald gedragspatroon en bepaalde mogelijkheden wel, andere daarentegen niet zal bezitten.

In de mens echter voegen zich twee waarden samen: er is niet alleen sprake van een materiële vorm en een grondpatroon, dat deze vorm bepaalt. Evenmin is er in de mens sprake van zuivere geest, van geest zonder meer. Er is geest én stof. In de mens heeft de materie de overhand, na de overgang zal de materie secundair worden, zodat de geest het overheersende beginsel vormt, maar beiden zijn steeds aanwezig. Indien ik als geest leef, heb ik, zij het beperkt, de mogelijkheid materie waar te nemen, in de materie ook iets uit te drukken. Omgekeerd heeft de mens, die in de materie leeft de mogelijkheid bepaalde geestelijke capaciteiten te gebruiken en in de geest iets uit te drukken. De samenwerking impliceert dat op het ogenblik dat de geest als energie voldoende hardheid, sterkte, bereikt, zij de vorm kan wijzigen, daaraan iets kan veranderen of toevoegen. Daarmede hebben wij niet alleen de voorbesteding betrekkelijk gemaakt, zeker zover het de toekomst betreft, maar zitten wij tevens midden in de alchemie. In de alchemie maken wij bijvoorbeeld van lood goud. In het verleden deed men dit meestal door middel van een holle roerstaaf, waarin reeds goud aanwezig was, maar in deze tijd kan men door werken met atomen en kleinste delen de droom van de alchemist technisch waar maken. Men kan de materie veranderen. De natuurkunde bewijst dit. Men kan goud maken, het ene metaal, de ene stof, veranderen in de andere. Indien dit nu bewijsbaar mogelijk is, kan men stellen dat het toevoegen van energie aan een bepaalde stoffelijke vorm de geaardheid daarvan en zo ook het daarin vastliggende gedragspatroon kan wijzigen.

Ik stel: er zijn een (mogelijk oneindig, mogelijk eindig) aantal gedragspatronen in het heelal. De energie van eigen geest (een geïnduceerde energie, die uit het goddelijke ontleend wordt) maakt het mogelijk de stoffelijke vormgeving en geaardheid te veranderen en daarmede eigen bestaan over te brengen binnen een ander kader, een ander patroon, dat dan echter met al zijn mogelijkheden en waarden eveneens in het goddelijke of vanuit het goddelijke is vastgelegd.

Dit geeft tussen twee haakjes meteen antwoord op de vraag of er nu wel dan niet gesproken kan worden van een vrije wil. Je hebt de vrijheid van wil om, binnen de mogelijkheden van het patroon waartoe je behoort, je zodanig te richten, dat je wezen van het ene gedragspatroon overgaat naar het andere. Je kunt je echter nooit aan je gedragspatroon als beperking onttrekken en zo nooit aan een bepaalde duur, intensiteit van bestaan en stoffelijk vermogen tijdens een leven in de stof geheel ontworstelen.

Ik heb gezegd, dat de bouwstenen niet alleen kunnen worden gezien als de kleinste, materiedeeltjes, ofschoon men van een zuiver materialistisch standpunt dit toch wel zou kunnen zeggen. Voor alles in de materie zijn de kleinst waarneembare of kenbare deeltjes de grondslag. Waar deze aanwezig zijn, kan alle materie ontstaan. Ik zeg: aangezien de kleinste materiële deeltjes de basis zijn, zal de vorming en het gedrag van deze deeltjes nog weer onderworpen kunnen zijn aan de invloeden van het milieu, waarin zij tot stand komen.

De wijze waarop energie een stoffelijke binding aan zal nemen, kan dus bepaald worden door het goddelijk hoofdpatroon (of het mogelijke milieu wanneer wij materialistisch willen spreken) waarbinnen de vorming plaatsvindt.

Dit zou de verklaring kunnen zijn van de vraag, waarom in de astrale wereld wel degelijk fijne materie bestaat, maar deze onderworpen blijkt aan geheel andere wetten dan in de stof. Wij zien in de astrale sfeer alle kleinste deeltjes: meton, proton, anti-proton, neutrino enzovoort. Wij komen ze allen tegen, maar zonder redenen van buitenaf ontstaat tussen

deze deeltjes geen binding. Hun eigen bestaan en onderlinge nabijheid is niet voldoende om vaste banen te doen ontstaan. In de astrale wereld ontstaat binding eerst krachtens een gedachte van buitenaf.

Het lijkt mij niet onredelijk daarom aan te nemen dat ook bij de stoffelijk denkende mens in de materie van het omgekeerde gesproken kan worden en men daar wel stellen mag dat de vorm eerst de gedachte doet ontstaan. Misschien zijn er heren, die zelfs na een wat slap strandseizoen dit uit eigen ervaring kunnen bevestigen. Maar is het eigenlijk niet zo, dat het gehele bewustzijn, het denken, ja, zelfs de groei en het bewustzijn van planten of de kleinste levensvormen die wij kennen, bepaald zal worden door de eigen vorm binnen het milieu. Ik wil zelfs verder gaan en zeggen, dat bewustzijn in stoffelijke vorm niet buiten de vorm op aarde kan bestaan, maar steeds weer aan vorm en vormbewustzijn ontleend zal worden.

U denkt. U denkt in stoffelijke termen, u denkt in materiële beelden. Uw pogingen tot abstract denken brengen met zich mede, dat u goochelt en jongleert met waarden die u zichzelf eigenlijk niet meer voor kunt stellen. Het blijft een theorie die eerst werkelijk kenbaar en vatbaar wordt, wanneer de resultaten ervan zichtbaar worden. Zelfs wanneer wij uitgaan van een eenvoudige stelling als die van Einstein: $E=mc^2$ kan men zich daaronder niets voorstellen. Men kan er mee werken. Maar wanneer aan de hand van deze formulering een concrete ontdekking wordt gedaan en zo de inhoud van de formule vorm krijgt, wordt het eerst begrijpelijk.

Daarom stel ik, in het bijzonder sprekende over de wereld van de mens en van de materie, mede omvattende dus elke entiteit en geest die nog geheel aan de materie gebonden is: De bouwstenen zijn de kleinste delen, die krachtens een goddelijke wet hun vorm en gestalte krijgen. Men kan hier ook spreken van een inductie vanuit het energetisch grondpatroon. Alle denken, alle bewustzijn en alle willen wordt ontleend aan de erkenning van de vormen.

De menselijke geest kan slechts op grond van haar eigen inhoud en voorstelling de energie opbrengen, waardoor zij in eigen vorm of andere vormen geringere of zelfs grotere wijzigingen tot stand kan brengen.

Voor de geest moet men het omgekeerd stellen. In de astrale wereld kan men zeggen, dat een vormerkenning geen mogelijkheden biedt, zodat men om een vorm of wezensinhoud te veranderen eerst eigen denken moet wijzigen. In de aardse toestand kan men echter stellen dat men, om het denken te wijzigen, eerst de vorm moet wijzigen, terwijl men in de geest kan zeggen: de energie dient zichzelf te ontladen (dus tijdelijk tot stilstand komen) om tot uiting te kunnen komen in een soort materialisatie. Op het ogenblik dat de geest eigen activiteit op eigen vlak en de belevingen (niet erkenningen dus) van eigen wereld poogt geheel te hervatten, zal zij het geheel van de materie terug moeten nemen tot zichzelf in de vorm van energie. Dan eerst zal zij volledig kunnen komen tot datgene wat in de geestelijke wereld met denken vergeleken kan worden. Het eigenlijke denken van de geest, haar werkelijke bestaan, zal altijd gescheiden zijn van haar nog materieel kenbaar bestaan.

Zo sprekende en in wezen verschillende fasen van het zijn weergevende, komen wij aan de bekende voorstelling van de pyramide als weergave van de schepping. U kent het beeld wel: de top is God, daaronder zien wij de geopenbaarde facetten, de vader, de zoon en de geest, waaronder in breder vlak weer andere, vaak met Hebreeuwse letters aangeduide entiteiten bestaan, die een verdere uitbreiding van goddelijke openbaringen van de bewustwording vormen. Ik vraag mij echter af of het wel juist is hier te spreken over persoonlijkheden. Of wij niet eerder te maken hebben met een reeks van mogelijkheden? Het is maar een vraag. Ik geef u hier alleen maar mijn voorstelling van de zaak en zeg dit:

Wanneer ik een willekeurig iets in de ledige ruimte zou uitsturen met een bepaalde drijfkracht, een zekere energie, zonder dat verdere besturing of correctie mogelijk is, zo

ontstaat op het beginpunt de mogelijkheid met absolute zekerheid te stellen op welke lijn voorwerp of voertuig zich zal bevinden. Naarmate de afstand van het beginpunt echter groter wordt, is een kans dat van de middenlijn wordt afgeweken, groter. Wil men de mogelijke plaats toch aangeven, dan krijgt men te maken met een zogenaamde hoek van waarschijnlijkheid. Dit betekent dat zelfs in het niet, bij een zich verwijderen van het punt van uitgang zoveel mogelijkheden (zelfs binnen het voorwerp dus) aanwezig kunnen zijn, die een afwijken van de gegeven richting inhouden, dat het waarschijnlijke punt waarop het zich zal bevinden, niet door een lijn kan worden aangegeven, maar door een soort open trechter, die breder wordt naarmate de afstand van het beginpunt toeneemt. Dit zich verwijderen van het beginpunt met een gelijktijdig toenemen van de mogelijkheden zou ik evolutie kunnen noemen en zeggen:

In het begin was er de Goddelijke Wil, zij is het startpunt. De Schepper start de schepping, die dan op de haar gegeven impuls verder zal gaan, de veelheid van de mogelijkheden in de schepping kan nu door een tweetal gelijkmatig en gelijkelijk wijkende lijnen, die beiden hun oorsprong vinden in het goddelijke worden omschreven. Naarmate de schepping verder gaat wordt het aantal mogelijkheden groter naarmate de afstand tot het goddelijke van de uiting eveneens toeneemt. Hoe verder ik van God sta, hoe groter het aantal voor het Ik bestaande mogelijkheden.

Stel ik dit voor ons of voor de mens en de menselijke geest, dan kan ik het echter ook zeggen voor de vormen waarin de bouwstenen van het AI op kunnen treden. Naarmate de energie verder af komt te staan van het punt waarin zij als actie het eerst kenbaar wordt, zal haar aantal vormen en mogelijkheden toenemen, maar zal gelijktijdig haar snelheid en samenhang met de oorspronkelijke kracht vergeleken en als deel daarvan gezien, verminderen. Daarmede heb ik iets gezegd, waarvan men in deze formulering de draagwijdte niet geheel zal kunnen vatten. Om alle implicaties duidelijk te maken zou een langdurige filosofische verhandeling noodzakelijk zijn. Kort gezegd komt het echter hierop neer: Hoe langer het AI bestaat, hoe meer de vormenrijkdom toeneemt en de energie in die vormen afneemt. Er is sprake van een voortdurende verveelvoudiging van de mogelijkheden. Waarbij ik overigens onmiddellijk toegeef, dat niet al de mogelijkheden gelijktijdig of zelfs maar geheel gerealiseerd hoeven te worden. Het aantal mogelijkheden neemt dus toe. Voor het Ik wordt het aantal mogelijkheden op een gegeven punt zo groot, terwijl de energie zozeer afneemt, dat er geen besef van samenhang meer mogelijk is en daarmede geen levensimpuls meer mogelijk is met een erkenning van alle mogelijkheden. Besluitvaardigheid in de mens neemt af, zijn willen zal minder sterk tot uitdrukking komen, naarmate hij meer mogelijkheden beseft.

Op het ogenblik dat dit optreedt, keert alles in wezen reeds weer terug tot zijn basis. Om te kunnen leven, zal men het aantal gerealiseerde mogelijkheden moeten verminderen. Hierdoor ontstaat een gewoonte van vereenvoudiging, die ook in de bestaande mogelijkheden en vormen tot uiting zal komen. Ook al kan men hier vele trappen en erkenningsmogelijkheden afzonderlijk bezien, zo kan van het gehele proces worden gezegd dat het neerkomt op een herleiden van alles tot één kracht, één punt, één mogelijkheid, waarmede de terugkeer tot de oorsprong een feit wordt. Alles wordt immers weer herleid tot de primaire wil, de primaire motie, de eerste gedachte met een uitsluiten van alle diversiteit.

Op het ogenblik, dat men nu leeft, bevindt de mens zich nog in een uitgaande richting. Toch zien wij dat steeds meer een stilstand bereikt zal worden op allerlei gebieden. Voorlopig betekent het echter dat het aantal kenbare bouwstenen in het AI steeds toe zal nemen en dat het aantal kenbare deeltjes in steeds nieuwe samenhangen voorlopig kenbaar zal blijven, zal worden en zal blijven bestaan. Op het ogenblik echter dat de veelheid onoverzichtelijk wordt, komt de mens als vanzelf tot een vereenvoudiging, ofschoon ik aanneem dat ook feitelijk een vermindering van het aantal bouwstenen en mogelijkheden van samenvoeging daarvan af zal nemen, en kan vanuit een menselijk standpunt worden gesteld dat dan steeds minder verschillen zullen worden gerealiseerd.

De verminderde realisatie vereenvoudigt het bestaan en uiteindelijk de bestaansvorm. De trechter kan dus niet beschouwd worden als een oneindig verdergaande open hoek, die in de oneindigheid ligt, maar als een pyramide. De basis ligt op het punt waar alle denkbare vormenrijkdom, die vanuit het scheppend signaal mogelijk is, bereikt werd. Vandaar keert alles weer terug.

Indien men evolutie en revolutie eenvoudig wil voorstellen, kan men in dit opzicht het Al en het Zijn dus voorstellen als een ruit. Denkt u maar aan een spiegelende pyramide. Dit beeld zullen de meesten van u mooier vinden en dus beter begrijpen, ofschoon dit als twee dimensionaal beeld op hetzelfde neerkomt. Als ik dit alles beweer, dan zal ik het geheel moeten samenvatten in de volgende conclusie, die in ieder geval de mijne is. U moet en kunt uw eigen conclusies trekken. Er is geen bestaan denkbaar zonder een primaire energie, die een bepaalde sterkte moet bereiken om tot materie te kunnen worden. Alle materie kan terugkeren tot de energie, alle energie kan terugkeren tot zijn bron. Alle bouwstenen van het al zijn slechts mijlpalen op de weg van God tot God, van eerste begin tot laatste einde.

Een eeuwige kringloop dus, waarvan wij de duur niet kunnen overzien. Een kringloop, waarin onze geest de plaats inneemt van een gedachte, van een mede scheppend vermogen. Ook wij zullen terugkeren tot de bron. Of wij in deze bron persoonlijk zullen bestaan of niet is volgens mij niet te zeggen, maar zouden wij persoonlijk voort blijven bestaan, zo zou dit zeker zijn als een potentie en niet als een actie. Leven is een kostbaar iets. Het is een actie. In deze actie, die bewust en sterk genoeg gericht moet zijn, ontstaan de bouwstenen van het Al voortdurend geestelijk en daardoor ook materieel. Dit is mijn inleiding, vrienden. Denkt u daar eens over na. En wanneer u zo dadelijk vragen daarover heeft zal ik die na de pauze beantwoorden.
Goedenavond.

BEANTWOORDING VRAGEN

Zo, vrienden.

U hebt een pauze gehad en hebt misschien ontdekt dat de inhoud van mijn betoog niet zo moeilijk was als de reeks daarin behandelde of aangesneden begrippen. U moet alleen maar proberen de samenhangen te zien, al liggen die iets anders dan u gewend bent. Wij zullen nu gaan zien wat u voor vragen hebt gesteld.

Vraag: U zegt: materie ontstaat, wanneer energie een zekere snelheid bereikt. Wat is dan energie, die in staat is zich te bewegen? Wat is het dat zich beweegt?

Antwoord: Dat wat zich beweegt, kan het best omschreven worden als een zich verplaatsende, maar plaatsgebonden potentie. Het is moeilijk dit duidelijk te maken. Ik sprak dan ook van de 'hardheid' van een straling. Dit is haar doordringingvermogen, wat weer vergelijkbaar is met energie van beweging, dus snelheid. Misschien kunnen wij het als het eenvoudigste voorstellen als een rimpeling in water. Dit is zelf geen water, het water kan op dezelfde plaats blijven, terwijl de rimpeling zich horizontaal voortplant, ofschoon de enige beweging van het water een geringe horizontale is. Wij kunnen dan zeggen, dat de rimpeling energie is. Natuurlijk is tegen dit laatste wel het één en ander aan te voeren, maar het gaat mij hier om de voorstelling, niet alleen om feitelijke samenhangen. Zo zou u kunnen zeggen, dat een zich bewegende energie niets anders is dan kracht, zonder massa en vorm, en zo voor een mens moeilijk voorstelbaar is die zich in een inertie voortbeweegt en zo in hetgeen in rust is door zijn aanwezigheid een actie veroorzaakt.

Reactie: En daarna stof!

Spreker: Neen. Ik nam dit uit de natuurkunde, waarin wordt gesteld: indien een gammastraal een intensiteit bereikt van 16.1 mev., kan zij zich oplossen in materie, waarbij dan een elektron en een proton ontstaan.

Vraag: Zegt men niet: wanneer kracht een weerstand ontmoet, ontstaat stof?

Antwoord: In dit verband zover mij bekend niet. Weerstand is niet noodzakelijk, om op vooraf omschreven wijze kleinste delen te doen ontstaan. Een mens zal dit hoofdzakelijk onder inwerking op een weerstand, materie, constateren en zich misschien niet voor kunnen stellen dat dit ook zonder weerstand kan plaatsvinden. Wanneer echter een juiste 'hardheid' wordt bereikt, kan materie spontaan ontstaan. In dit geval blijven de kleinste delen vrij en ongebonden. Indien een bepaald materiaal als weerstand dient, zullen de kleinste delen daarin veelal gebonden worden, wat een verandering van aard en eigenschappen betekent voor deze stof.

Vraag: Verplaatsing van iets in een niets is mij onvoorstelbaar.

Antwoord: In de eerste plaats sprak ik allereerst van inertie en vergeleek deze met een niets, wat iets anders is dan een totaal niets. Maar zelfs dan is vergelijking mogelijk door deze in de tijd te trekken en het beeld van de vorige positie als vergelijking te nemen. Beweging is dan zelfs vast te stellen en ook voorstelbaar, snelheid echter niet. Deze namelijk (en niet de beweging) kan alleen worden vastgesteld indien een punt van vergelijking aanwezig is. Indien wij echter hierop verder door willen gaan, komen wij in moeilijkheden, daar wij niet de tijd hebben hier de ruimtelijke structuur na te gaan en een antwoord te vinden in eenvoudige termen op de vraag: Wat is ruimte? Het eenvoudigste kunnen wij daarvan dit zeggen: ruimte is een toestand van rust, waarbinnen een toestand van beweging mogelijk is. Maar daarmee hebben wij nog niets gezegd, omdat het wezen van ruimte, zonder vergelijkingsfactoren aan te halen, in menselijke woorden niet definieerbaar is.

Vraag: Is het niet eenvoudiger te zeggen: materie is kracht in een andere vorm?

Antwoord: Eenvoudiger wel. Of het begrijpelijker zal zijn, weet ik niet. U moet niet vergeten, dat ik geprobeerd heb, ook al kon ik abstracties en meer filosofische conclusies niet geheel vermijden, zo concreet en populair mogelijk te blijven, zonder de juistheid daardoor te schaden. Stel ik, dat materie energie is, dan stel ik ook: energie is materie. Dit is gelijktijdig ergens waar en onwaar. Materie zonder meer is immers zodanig gebonden energie dat er vanuit een menselijk standpunt geen energie merkbaar is. Voegt men daaraan energie toe, dan ontstaat weliswaar een actie, waardoor deze tweede energie merkbaar wordt, maar hoeft de materie zelf nog niet als energie kenbaar te worden. Daarom is het juister om, zoals ik deed, te stellen, dat energie kan worden omgezet in materie, terwijl materie op zijn beurt kan worden omgezet in energie. Er is een mogelijkheid tot overgang van de ene vorm in de andere, maar voor de mens bestaat de in uw uitspraak geïmpliceerde gelijkwaardigheid niet. En zelfs voor de geest is daarvan nog geen sprake.

Vraag: Wat is potentiële energie of potentiële materie?

Antwoord: Potentiële energie is bijvoorbeeld een gedachte die niet geuit wordt. De gedachte is wel degelijk energie, maar zij is niet kenbaar. Op het ogenblik, dat zij naar buiten toe kenbaar wordt gemaakt, is dit echter een vorm van actie. Potentiële energie is dus energie die als mogelijkheid bestaat, maar nog niet als zodanig kenbaar is geworden. Wanneer energie geuit is, is zij potentiële materie, want zij kan, indien zij aan bepaalde voorwaarden voldoet, veranderen in materie, ofschoon zij als zodanig nog niet kenbaar is.

Vraag: Potentiële energie is dus niets?

Antwoord: U zou potentiële energie inderdaad wel kunnen omschrijven als een 'niets' met mogelijkheden.

Vraag: Wat is geest? Bestaat het uit iets, of is het ook alleen maar potentieel?

Antwoord: Laat mij het als volgt uitdrukken. Laat ons hopen, dat in uw geest nog menige geestelijke potentie schuilt. Maar de geest op zich is geen potentie, doch een energie, die in voortdurende actie en reactie ten aanzien van de buitenwereld haar eigen vorm en wezen definieert, zo de begrenzing stellend, waarbinnen haar energieën en mogelijkheden aanwezig zijn, terwijl verder in de geest verschillende potentialen (of krachtspunten) zich

ten aanzien van elkander voortdurend wijzigen. Dit laatste wordt als beseft ervaren.

Vraag: U sprak van de mens als een mengsel van stof en geest. Maar wat is dan de bewoner van dit lichaam, het Ik, de monade?

Antwoord: De persoonlijkheid zoals wij die zien is over het algemeen de geest en wel omdat de geest die hoeveelheid energie vormt, die actief is binnen de materie (de actie of het leven der materie en tot op zekere hoogte zelfs de bepaling van de materiële grondvorm) die kan blijven voortbestaan. De potentie van het stoffelijk leven zal in de geest mede voort blijven bestaan, terwijl de materie zonder meer alleen opgelost kan worden in energie. De geest met haar interactie met het andere en haar actie in en vanuit zichzelf is dan ook volgens mij de persoonlijkheid, de bewoner wanneer u dit prefereert. Maar men zou volgens mij beter kunnen zeggen, dat de geest de zichtbare tegenhanger is van de stoffelijke mens, zodat de persoonlijkheid van een stofmens in wezen uit stof en geest beide bestaat. Daar echter de geest een vorm van energie is, die kan blijven voortbestaan wanneer in het lichaam geen levensmogelijkheden meer aanwezig zijn, beschouwen wij haar wel als het voornaamste deel. Daarbij mag men niet uit het oog verliezen, dat de geest slechts een tak, een vorm, een inductie van de goddelijke kracht is. Het is wel moeilijk deze dingen zo ineens te formuleren, maar u zult moeten toegeven dat ik in ieder geval mijn best doe.

Vraag: Waaruit bestaat het Ik in de mens? Zonder lichaam of astraal dus. Is dit niet een illusie? Er bestaat toch maar één Ik?

Antwoord: De vraag is deels reeds beantwoord. Ter verduidelijking een voorbeeld. Ik heb een pond suiker. Dit is deel van alle suiker. Toch kan ik spreken van een aparte suikerkorrel.

Zeg dat God de suiker is. Dan zijn wij de suikerkorrels die allen tezamen de zichtbare vorm van het begrip suiker uitdrukken.

Vraag: Hoeveel korrels suiker zijn er dan?

Antwoord: Aangezien het begrip suiker zelfs zonder korrels kan bestaan en de hoeveelheid korrels niet vaststaat, is dit niet te zeggen. Daar God onoverzienbaar is, kunnen wij niet zeggen, hoeveel ik-heden er wel zullen zijn. Wel kunnen wij zeggen, dat de korrels van het beeld suiker altijd zullen beantwoorden aan de norm, die door het begrip suiker daarvoor is vastgelegd. Ik kan niet zeggen hoeveel schepselen of zielen uit God zijn voortgekomen, maar wel kan ik zeggen, dat zij in hun wezen aan de goddelijke norm zullen beantwoorden.

Reactie: God is oneindig en ook onverdeelbaar,

Spreker: God is de essentie. De uiting is wel deelbaar. Ofwel: de kracht in zich is ondeelbaar en voor ons onbegrensd. Zij blijft steeds één. De uitingen en daarmee ook de realisatie van de uitingen kan oneindig in veelheid zijn.

Reactie: Je zou God dus kunnen betitelen als ik en gelijktijdig als wij.

Spreker: Dat is wel heel aardig en wij kunnen het doen, maar wij kunnen zoveel doen. Of het juist is, weet ik echter niet. Want wanneer u 'wij' zegt, denkt u daarbij aan mensen of aan een bepaalde groep of aan een bepaalde bewustzijnsgroep, maar God is het totaal. God is stof, zonlicht, lucht, alles.

Vraag: Wanneer men zegt: wanneer ik spreek, is het God die spreekt met mijn lippen, is dit juist?

Antwoord: Tot op zekere hoogte is dit juist. Er kan niets gezegd, gedacht of gesproken worden, wat niet reeds als potentie in het goddelijke aanwezig is. Wij kunnen alleen datgene waar maken wat in God bestaat. Wanneer wij dus iets zeggen of doen, maken wij daarmee iets uit God kenbaar. Waarmede echter nog niet gezegd is dat wij het op de juiste wijze, in de juiste samenhang, of in zijn geheel kenbaar maken. Zoals u wel zult weten, is de grootste en gevaarlijkste leugen vaak de gedeeltelijke waarheid. Waaruit voortvloeit dat wij enerzijds God geheel waar maken, dat God 'met onze lippen spreekt', maar aan de andere kant door de wijze, waarop wij zeggen en beseffen, gelijktijdig strijdig

kunnen zijn met de waarheid van God. Met andere woorden: er is dan een incongruentie tussen het deel van het scheppend vermogen dat wij Ik noemen en het scheppend vermogen als geheel, waarvan het Ik slechts een deel is en dat wij als geheel God noemen.

Vraag: Bestaat er een 'oerstof'?

Antwoord: Als u het zo wilt uitdrukken, ja. Want vóór er materie is, zijn er eerst de eigenaardige verschijnselen, die wij onder meer in bepaalde vorm quanten noemen. Voor materie zoals u ze kent, moeten verder eerst kleinste delen ontstaan, u weet wel: protonen, neutronen, elektronen, enzovoort. Wanneer die er eenmaal zijn, ontstaat daaruit eerst datgene, wat wij materie plegen te noemen. Dus een kenbare en massa hebbende samenhang. De kleinste delen zijn energievormen die zich wel als materie kunnen gedragen, maar geen massa en eigen lading bezitten. Deze zou ik dan maar 'oerstof' noemen, wanneer men op die naam zeer gesteld is.

Vraag: Is in de oerstof niet alles hetzelfde? Ik bedoel, is niet alles een ontwikkelingsmogelijkheid van eenzelfde deel, zoals alle leven per slot van rekening is opgebouwd uit cellen?

Antwoord: U vergeet daarbij dat deze zogenaamde oerstof een vorm is, die ontstaat op de grens van het niet stoffelijke, en wel massa, maar geen vorm, geen bepalende waarden nog heeft. De uiting is in een groot aantal stoffelijke en half stoffelijke vormen mogelijk. Denk hierbij aan hetgeen ik stelde over straling van een bepaalde 'hardheid', waaruit twee deeltjes energie kunnen ontstaan die stoffelijk zijn, maar verschillend van lading en massa. Het lijkt mij daarom nogal moeilijk geheel terecht te spreken over een oerstof, die geheel eenvormig is en waarvan al het andere een ontwikkeling zou zijn.

Vraag: Vóór alles is de gedachte. Dan moeten wij ook denken aan de Denker van die gedachte....

Antwoord: Wanneer wij het begrip denker menselijk bezien, zo zal men dit associëren met een gevormd en daarom ook begrensd iets. Daarom kunnen wij mijns inziens de bron van de gedachte niet omschrijven. De gedachte kan wel een actie of toestand zijn in de 'denker', maar wij weten niet wat en hoe de 'denker' is. Laat ons geen vergissing maken. Wij kunnen God wel benaderen, beleven en voelen, maar wij kunnen Hem nooit volledig erkennen, beschrijven of kennen. Het lijkt mij daarom beter juist dit buiten beschouwing te laten en te zeggen: vóór de eerste gedachte er was, was er iets. Voor ons echter begint het besef met het kenbare en het eerst kenbare is volgens mij de gedachte. In den beginne was het woord, het woord was in God, het woord was uit God en het woord was God. Vraag nu wie is de spreker van het woord en u staat voor precies hetzelfde raadsel: het ondoorgrondelijke waaruit de eerste oorzaak kenbaar werd. Daarom zeg ik nogmaals: laat ons dit liever laten rusten. Een poging hier een oplossing te vinden zou mijns inziens voeren tot zelfmisleiding, daar wij dan zouden trachten aan het goddelijke een begrenzing en zelfs een vormbegrenzing op te leggen, zoals die wij in onszelf erkennen. Laat ons hier dan maar liever de vaagheid hanteren en stellen dat God niets en alles tegelijk kan zijn, dat God onbepaald is en eerst beginnen bij het woord of de gedachte, datgene dus, wat het eerst kenbaar werd. Dan zullen wij van daaruit kunnen komen tot het besef, dat al het andere hieruit voortkomt.

Vraag: Kan men misschien stellen: menselijke vermogens zijn 3-dimensionaal, terwijl God méér-dimensionaal is?

Antwoord: U kunt zeggen, dat de menselijke mogelijkheid tot omschrijving beperkt blijft tot 3 of ten hoogste 4 dimensies, terwijl het onmogelijk is te zeggen, of het goddelijke aan dimensies gebonden is. Dit ofschoon wij weten, dat binnen het goddelijke een groot aantal dimensies kan bestaan én bestaan, die aanmerkelijk verschillen van de dimensies, die door de mens gehanteerd en gekend kunnen worden. Misschien vindt u ook dit vaag. Maar door deze vaagheid maak ik in ieder geval duidelijk wat bekend is. Wat ik zeg is waar...! Zou ik meer definitief spreken, dan zou ik waarschijnlijk slechts ten dele waar zijn, terwijl u aan zou nemen dat dit de gehele waarheid is. En dat zou een gevaarlijke misleiding kunnen zijn.

Vraag: In 1929 lanceerde ir. Paul Dirac de theorie dat de evolutie van de stof zou leiden tot een overgangsstraling, zodat de zintuigelijke waarneembare stof dan niet meer zou bestaan. Hoe denkt u over deze stelling?

Antwoord: Ik zou u willen herinneren aan het beeld van de ruit of dubbele pyramide, dat ik u gaf. Er komt een ogenblik dat het aantal materiële mogelijkheden zó zeer terugloopt, dat vele processen, ook van ego's en hun waarnemingen, zich buitenstoffelijk zullen moeten gaan voltrekken. Het merendeel van het leven en de stof zou dan inderdaad wel straling kunnen zijn. Maar niet voor alle stof zal dit gelijkelijk plaats vinden. Waar het een Ik-heid betreft, is de kans aanwezig, dat het leven en ervaren, het bestaan als een vorm van energie (of straling) sneller plaats vindt dan bij de zogenaamde dode materie. Toch meen ik niet dat dit met de mensheid op kortere tijd zal gebeuren. Wel ben ik ervan overtuigd, dat een verandering van stoffelijk levensniveau voor de mensheid niet zo ver meer van ons af ligt. Niet lang in de geschiedenis van het leven, in dit al dan, ik denk namelijk aan een paar honderd duizend jaren. Dit zal echter zeker nog geen bestaan als zuivere energie inhouden en zelfs om genoemd stadium te bereiken zal het menselijk denken een zodanige verandering moeten doormaken, dat de gedachte in de mens de materie geheel kan gaan beheersen, zodat 3/4 van de mensen eerder zal reageren volgens de wetten van de astrale werelden dan volgens die van de nu bestaande stoffelijk menselijke wereld. Vanaf dat ogenblik krijgen wij vanzelf een verfijning te zien, die alles waarmede de mens contact heeft, mede beroeren en zullen wij andere regels, wetten en mogelijkheden zien ontstaan dan die welke nu aanwezig of mogelijk zijn.

Vraag: Wanneer het daarnaartoe moet gaan is het dan niet gunstig daarvoor reeds nu iets te doen door een bepaalde levenshouding, zoals vegetarisme en dergelijke?

Antwoord: Indien wij aannemen dat genoemd tijd juist is en u de mogelijkheid hebt tot incarneren, desnoods eens per 100 of per 1000 jaar, dan zal alles wat u nu doet en laat, uiteindelijk maar weinig invloed hebben op de status van uw ego aan het einde van die 200.000 jaren. Er zijn zo vele andere mogelijkheden en belevingen. Het enige, wat ik hierop kan zeggen, is dat de mens steeds moet blijven beantwoorden aan hetgeen in hemzelf harmonisch en goed is om voor zich een zo gering mogelijke innerlijke strijdigheid te bereiken en gelijktijdig een zo groot mogelijke actiemogelijkheid naar buiten toe te bereiken. Wat je daarvoor doet is dan van minder belang. Voor de één kan hiervoor vegetarisme goed zijn, een ander vindt meer baat bij bepaalde geestelijke disciplines of een bepaalde leefwijze. Wij kunnen echter mijns inziens niet stellen dat dezen daarom à priori goed zouden zijn en voor allen bij zouden dragen tot een sneller bereiken van de gestelde toestand. Het spijt mij wel, maar al deze dingen omvatten een zo kleine periode van het werkelijke leven en vormen daardoor een zo geringe toevoeging aan de werkelijke of geestelijke persoonlijkheid, die blijft voortbestaan, dat mensen hun belangrijkheid al snel overschatten. Gelijktijdig plegen mensen daarbij het feit te onderschatten, dat de innerlijke rust, de innerlijke evenwichtigheid bepalend zal zijn, nadat de stofgebondenheid en alle mogelijkheid tot stoffelijke actie en reactie voorbij zal zijn. Men verwaarloost al te veel de zekerheid dat juist innerlijke evenwichtigheid de beste garantie is voor een goed en zuiver contact met een erkennen van alles, wat er buiten ons ligt. Dat is volgens mij het belangrijkste. De wijze, waarop men dit evenwicht bereikt, is mijns inziens secundair.

Vraag: Inhakende op het door u gelanceerde begrip 'ruit' wil ik vragen wanneer het AI een ademend AI is, zal de ruit toch niet veranderen in een ovale vorm!

Antwoord: Neen. De ruit is slechts een beeld waarmede het divergeren der mogelijkheden werd aangeduid. De ruit is praktisch om duidelijk te maken, dat er voor de mens een ogenblik komt waarop een realisatie van alle diverse mogelijkheden niet meer bestaat, zodat een vereenvoudigen noodzakelijk wordt. Dit vereenvoudigen voert dan als het ware terug naar het punt van uitgang of althans een gelijkwaardig punt. Het beeld heeft dus niets te maken met de vorm en mogelijkheden van het AI, dat, ik geef het gaarne toe, een ademend ofwel afwisselend uitdijend en slinkend heelal is. Wanneer de grens van eigen energetische mogelijkheden bereikt is, vergroot zich de buiging van het licht. Het AI wordt in feitelijke omvang kleiner en kan bij dit proces al dan niet een deel van zijn

oorspronkelijke kracht en materie achterlaten in een ledige ruimte.

Bij alle omzettingen van kracht in het Al vindt een overdracht plaats van een (overigens zeer klein) deel van de energie naar een andere dimensionale verhouding, zodat bij elke opvolgende ademhaling van het Al het daarin geuite potentieel kleiner wordt, tot het ogenblik, waarop een algehele stilstand plaats vindt. Er is geen energie meer om weer tot uitdijen over te gaan. Het gevolg is een algehele terugval van alle kracht en materie op het oerpunt. Deze toestand wordt wel nacht van Brahman genoemd. Vanuit dit oerpunt zal een zo groot deel van de resterende energie nog naar de andere dimensies worden overgebracht, dat daardoor een impuls wordt gegeven waarbij zich daar een oeratoom vormt, dat uiteenbarst en zo in die andere dimensies met dezelfde krachten, die eens dit Al bezielde, een nieuw heelal doet ontstaan.

Vraag: U sprak van een spiegelende piramide, van een uitgaan en een terugkeren. Maar resulteert dit dan niet in ruimtelijk 2 bronnen, namelijk de toppen van beide piramides?

Antwoord: Neen. Ruimtelijk is er maar één top. In de tijd zijn er echter twee, omdat de tijd voor ons de afstand is die wij afleggen, zal dus voor ons een begin en een eindpunt aanwezig zijn. Er is tijd en besef nodig om te komen van het punt van uitgang tot het punt van bestemming. Voor ons, maar niet ruimtelijk of feitelijk, is de bron dan ook iets anders dan de bereiking. Dit is begrijpelijk, daar wij bewust als Ik bereiken, maar als Ik onbewust geögrigineerd worden. Het resultaat hiervan is dat wij, zover het ons betreft, wel van twee punten kunnen spreken, maar indien wij van de piramide zelf uitgaan, ligt de zaak anders. De piramide heeft vaste waarden, een vaste spreiding. Ons besef is de spiegeling van de piramide zelf, waarin zich de terugkeer, de verenging afspeelt, terwijl de totale mogelijkheid van de piramide zelfs steeds gelijk blijft. Breng dit in verband met hetgeen ik over de ruit heb gezegd. Wanneer het Ik de piramide zelf is afgedaald tot de basis, waarin het aantal mogelijkheden te groot is geworden voor het bevattingsvermogen, verengt het Ik eigen besef van mogelijkheden en bouwt zo voor zich leven en besef steeds vereenvoudigend een begrip op, dat in feite een terugkeer is naar de top van de piramide. In de spiegeling is alles echter beeld van het Ik, de piramide zelf is en blijft het beeld van de goddelijk openbaring. Of eenvoudiger gezegd: wanneer wij een besef van God hebben gevonden, door ons zijn en besef steeds meer tot de hoofdzaken te herleiden, dan kunnen wij ons weer één gevoelen met de bron en hebben zo, rekenend in afstand, de weg heen en terug afgelegd, ofschoon alles, wat wij gekend en bereikt hebben, deel uit blijft maken van ons wezen.

Vraag: Mag je je die terugkeer tot de originerende God ook zo voorstellen, dat je in een andere dimensie duikt?

Antwoord: U moogt het wel, maar feitelijk gezien is het fout. Ik vereenvoudig en elke vereenvoudiging laat bepaalde aspecten enigszins buiten beschouwing, zoals u zult begrijpen. Ik heb 100 tafels. Ik word mij bewust van de mogelijkheden van één tafel. De twee-dimensionale tafels konden slechts voor één ding tegelijk dienen. Nu maak ik de tafels driedimensionaal en kan met 20 tafels volstaan. Hierdoor realiseert men zich dat de tafel in een volgende dimensie meerdere functies gelijktijdig kan vervullen en zo komt men tot vier tafels, die echter ook vierdimensionaal zijn enzovoort. Anders gezegd: bij besef van behoeften en mogelijkheden zal, door besef van de mogelijkheden die de behoeften kunnen bevredigen, het aantal der mogelijkheden kunnen verminderen, terwijl de bruikbaarheid gelijktijdig toeneemt. Zo liggen er tussen het menselijke besef van nu en de noodzaken die in de menselijke geest nu bestaan, kansen om zeer vele dimensies te leren beseffen en gebruiken, met beperking van mogelijkheden uiteraard. Op den duur kan men alle mogelijkheden tot één reduceren, daar deze ene mogelijkheid geheel beantwoordt aan de eisen van het menselijk bestaan. Dit dan is God.

Vraag: Men nam proeven met planten, die gevoed werden met gedistilleerd water en zorgvuldig gezuiverde lucht. Later bleken de planten verschillende stoffen, bijvoorbeeld ijzerzouten te bevatten, die niet in de voeding aanwezig waren. De

schrijver verklaarde dit door een oer-ether, die zich kon transformeren in bepaalde elementen. Is dit hetzelfde als u bedoelde met een grondenergie, die zich omzet in secundaire energieën?

Antwoord: Ik sprak van een grondpatroon in de goddelijke energie, dat in inerte stoffen een patroon, eventueel van het oerpatroon verschillende kan indiceren, maar ik wil mijn stelling graag scheiden van de vraag. Indien wij het gestelde als waar aannemen, is de gestelde verklaring inderdaad niet onmogelijk maar blijft gepostuleerd. Ik vraag mij echter af hoe het mogelijk is een plant te voeden (en bij voortduring) met volledig zuiver water, dus zonder ook maar enige verontreiniging. Dit is niet alleen zeer kostbaar, maar vergt een afsluiten van de lucht van het water, tot het door de plant is opgenomen. En dan, wat verstaat men onder een 'volledig zuivere atmosfeer'? De atmosfeer is immers reeds op zich een samenstelling van verschillende gassen en vluchtige elementen, waarbij onder inwerking van zonlicht reeds een interactie mogelijk wordt en zeker binnen het mechanisme van de plant chemische processen kunnen ontstaan. Verder waren in het zaad géén sporen van ijzerzouten aanwezig? Kortom, ik acht een dergelijke proef kostbaar en zonder een zeer uitgebreide installatie en voortdurend toezicht niet mogelijk. Bij analyse zal rekening moeten worden gehouden met de in zaad of zaailing reeds aanwezige stoffen, die onder dergelijke condities door de plant langzamer worden omgezet dan normaal.

Wat betreft de proef verwerp ik de verklaring door een oer-ether. Als een (niet actueel) voorbeeld van de basiswaarde en de daardoor mogelijke inductiepatronen acht ik het wel bruikbaar. Misschien vindt u dit wel erg ingewikkeld als antwoord, maar indien ik eenvoudig en zonder meer zou zeggen: "ja, dat kan wel, dat is wel zo", vertel ik onzin.

Vraag: U sprak over een omkering in richting na de grootste uitbreiding. Kunt u nog eens uiteenzetten welke impuls tot deze omkering leidde?

Antwoord: Er komt een ogenblik dat de diversiteit, dus het optreden van verschillende mogelijkheden en vormen zo groot wordt, dat geen besef meer in staat is het geheel van de diverse waarden te omvatten. Het begrip van bijvoorbeeld een mens zal dan een aantal in zich verschillende, maar toch wel gelijkwaardige impulsen, waarden of begrippen, tot één eenheid samenvoegen en voortaan als zodanig behandelen. Zo ontstaat een systeem van vereenvoudiging, dat voor het Ik op den duur een logisch proces wordt. Op alle waarden buiten het aanvaarde (of beter op de kleine verschillen in het aanvaarde) wordt dan niet meer gereageerd. Zo komt men tot een kernwaarde, die alle diverse waarden in zich omvat en mede omschrijft, maar het onderscheid doet wegvallen voor een wezenserkenning van in alle dingen gelijke waarden of mogelijkheden. In de natuur zal bij een teveel aan vormen een aantal van deze vormen niet meer geheel volgens de eigen normen kunnen leven en zo langzaam veranderen aan de hand van de normen. Wanneer deze levensnormen steeds eenvoudiger worden, zullen ook de aantallen, vormen en mogelijkheden afnemen, tenzij men deze kunstmatig blijft scheppen. Zelfs dan sterven de kunstmatige soorten snel weer uit. Denk hierbij eens aan de fruitteelt. Zal in de erkenning alleen een vormerkenning zijn van de in alles gelijke waarden, dan is dit tevens een wezenserkenning van de bron, waaruit alle dingen voortkomen. Voor de materie is het einde statisch. Het resultaat is voor het bewustzijn dus: Godserkenning; voor de zijnsvormen, terugkeer tot het ongevormd zijn.

Vraag: Het beeld van de matrix voor de overgang van geest tot materie is mij niet duidelijk. Is dit een conditionering?

Antwoord: Een conditionering veronderstelt iets wat conditioneert. Met andere woorden iets wat voorwaarden oplegt. Ik meen dat wij het zo niet mogen zien. Ik zou zeggen, de matrix is het eenvoudige en natuurlijke gevolg van het bestaan van een zekere kracht of toestand. Denk aan het beeld van de magneet en het ijzerpoeder. Het zal u daarbij opvallen dat het zich richten op de krachtlijnen daarbij vaak eerst geschiedt, nadat er een beweging was in het ijzervijlsel door andere oorzaken. Men kan dan zeggen: de krachtlijnen, die eigen zijn aan elke magneet dus, zijn een matrix, die de chaos, de willekeurige verdeling van het ijzerpoeder, zal rangschikken op het ogenblik dat er voldoende kracht is. De matrix

zal werkzaam zijn, zolang er een magneet aanwezig is en ijzerpoeder bestaat.

Zeg nu: er is een goddelijke kracht. Wanneer die goddelijke kracht op een bepaalde wijze aanwezig is, zal dit voor verschillende secundaire krachten in de schepping betekenen, dat zij volgens de waarden van de hoofdkracht (of een deel daarvan) reageren. Daar de kracht steeds gelijk is (God is onveranderlijk) zal dit betekenen dat onder bepaalde omstandigheden steeds dezelfde grondvorm wordt aangenomen. Uit elke amorfe of zelfs chaotische toestand zal dus, tenzij eigen wezen en daarmee de condities veranderen, een terugkeer naar de oude vorm plaats vinden. De matrix is dus in wezen geen conditionering, maar een vermengde werking, die inherent is aan de grondkracht plus de toestand en uitingsmogelijkheid in een bepaalde situatie. De verhouding tussen deze beiden wordt vastgelegd in een vorm.

Reactie: Ik mag daaraan dan wel toevoegen dat die vorm toch allereerst geconcipieerd is.....

Spreeker: U moogt het eraan toe voegen, mits u begrijpt dat u dit wel aanneemt, maar niet kunt bewijzen. Uw gevolgtrekking kan filosofisch zijn, maar hoeft daarom nog niet geheel feitelijk redelijk te zijn, daar het geen logische gevolgtrekking is die uit het onmiddellijk kenbare voortvloeit. Zeg ik dat de Schepper elke vorm eerst moet hebben gedacht, dan stel ik iets, wat mijns inziens onjuist kán zijn. Zeg ik, dat naar mijn mening elke uiting reeds in de eerste grondvorm als mogelijkheid aanwezig moet zijn, dan stel ik het wel juist. Het verschil ligt hier in het feit, dat uw stelling à priori aanneemt dat de matrix het resultaat is van een goddelijke gedachte. Terwijl ik de mogelijkheid openlaat dat zij slechts een nevenproduct is van het werkelijk gewilde, terwijl ik bovendien dit stel als mijn mening en niet als een onomstotelijk vaststaand feit. Naar ik meen een essentieel verschil. Er zijn vele mogelijkheden om zoiets te verklaren of uit te leggen. Mag ik stellen, dat ik deze als eerlijke overtuiging van anderen enkel kan respecteren. Maar helaas maakt de mens al snel de fout een mogelijkheid als zekerheid te stellen wanneer dit toevallig in zijn kraam te pas komt. Alle geloof is in feite niets meer of minder dan het als zekerheid stellen van een onbewezen feit, waarvan wij hopen dat het waar is.

Wanneer wij trachten zo concreet mogelijk te denken, zelfs over God, moeten wij niet trachten alles naar die God terug te brengen als bewuste wil of waarde. Wij weten dit immers niet. Wij weten wat bestaat, zelfs de matrix bijvoorbeeld. Wat wij aan de hand van de bewijsbare feiten willen geloven, is onze eigen zaak. Maar wat wij tegenover anderen als feit stellen zonder dat dit vaststaat, alleen maar omdat wij menen dat het zo moet zijn, kan in wezen een leugen zijn. Een opdringen van dergelijke overtuigingen is niets meer of minder dan het opleggen van ons eigen wezen aan anderen. Ik meen dat wij daartoe geen recht hebben.

Dit was de laatste vraag. Ik wil nu nog iets zeggen wat mij bij het begin van de bijeenkomst ontschoten was. De volgende week zullen wij een gegeven belofte geheel inlossen, door u het werkschema voor 1966-'67 te geven van de Witte Broederschap, zover als dit voor u praktisch kenbare gevolgen kan hebben.

Ten slotte dit: wij hebben geprobeerd om, eenvoudig en misschien wel veel te beknopt, iets te bespreken en te begrijpen van de essentie van het leven. Want als ik zeg: bouwstenen van het Al, dan zeg ik ook bouwstenen van mijzelf, van het bestaan, de delen, waaruit alle zijn is opgebouwd. Wij zijn. Er is niets in het Al denkbaar wat in ons niet kan bestaan. In het Al zijn misschien melkwegstelsels, maar in de mens kunnen wij conglomeraties van atomen en moleculen aanwijzen, die daarop gelijken en zich ook als sterrenniveaus gedragen, zoals wij de kringlopen en ritmen die wij in de kosmos aantreffen, ook in de mens en zijn leven steeds tot uiting zien komen. Wanneer wij beseffen wat wij zijn, kunnen wij God vinden, alleen door onszelf te kennen. Wij kunnen geen God zijn. Maar wij kunnen onszelf terugvinden en daardoor God aanvaarden, zoals Hij is.

Er zijn steeds weer moeilijkheden, wanneer je het AI tracht te ontrafelen. Zelfs bij het onderzoek naar de kleinste delen en de stralingen kwam men tot de conclusie dat er sprake is van een constante onwaarschijnlijkheid. Deze factor vinden wij bijvoorbeeld in Plancks' constante verwerkt. Ook wij leven in een wereld waarin onwaarschijnlijkheden noodzakelijk zijn. Zelfs in eigen wezen en eigen geest zijn onwaarschijnlijkheden, volgens ons besef, het noodzakelijk product van een leven en handelen volgens datgene, wat voor ons waarschijnlijk is.

Wij leven in een wereld waarin altijd weer méér mogelijk is dan wij beseffen. Wij hebben zelf altijd meer mogelijkheden dan wij beseffen. Zoals wij in oorzaak de bouwstenen van het AI hebben herleid tot de goddelijke wil, de goddelijke gedachte, die door de goddelijke wil tot uiting komt, zo is in ons de gedachte. Zolang het denken in ons divers blijft, een veelheid, bereiken wij daarmee natuurlijk weinig. Naarmate wij echter een bepaald beeld concreter in onszelf kunnen formuleren, zullen wij het meer waar kunnen maken. Breng een goed gevormde gedachte naar buiten met uitsluiting van al het andere, en ook de mens blijkt opeens te kunnen scheppen. Wie dit leert is, op eigen bescheiden wijze, mede schepper. Men verandert daarmee eigen wezen, eigen wereld. In zichzelf en zelfs in anderen kan men zo wijzigingen tot stand brengen. Daarbij is alleen het voor ons ondenkbare onze beperking.

Begrijp goed dat het AI, de materie, opgebouwd zijn, zoals ook wij zijn opgebouwd. Dat voor alles in ons vergelijkbare waarden bestaan, zodat zelfs mens en geest in staat zal zijn in eigen wereld gedachten door de wil om te zetten in kenbare materiële werkelijkheid, zoals de mens uit een materieel feit een geestelijke kracht kan putten en omzetten in een energie, die op een ander ogenblik en zelfs op andere wijze later weer tot ontlading kan worden gebracht. De bouwstenen van het AI bevatten in wezen een aanwijzing van onze eigen mogelijkheden. Moge het ons gegeven zijn die mogelijkheden goed te gebruiken.

Goedenavond, vrienden.
d.d. 2 september 1966